

Sygn. akt III CNP 14/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Gminy O.
przeciwko Z.T.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2017 r.,
na skutek skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odrzuca skargę;

**2) nie obciąża skarżącej obowiązkiem zwrotu kosztów
postępowania skargowego na rzecz Gminy O.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 maja 2014 r., którym Sąd ten nakazał, by powódka usunęła z opisanej nieruchomości stanowiącej własność powódki ogrodzenie z przęseł betonowych i wydała powódce pas gruntu szczegółowo określony na mapie sporządzonej przez biegłego.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok i zarzucając naruszenie art. 379 pkt 5 w zw. z 214 § 1, 214¹ § 1 i 382 k.p.c. wniosła o stwierdzenie jego niezgodności z art. 379 pkt 5 w zw. z 214 § 1, 214¹ § 1 i 382 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w dniu 4 listopada 1950 r. w Rzymie (Dz. U. 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm.). Wskazała, że poniosła szkodę w kwocie 607 zł z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki oraz poniesie dalszą szkodę w kwocie 50 000 zł wskutek konieczności usunięcia płotu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie im nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia

z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ., z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego wyroku. Niezbędne jest dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem.

Wymogu tego nie spełnia odwołanie się przez pozwaną do szkody hipotetycznej, czy mogącej powstać w przyszłości (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., III CNP 5/11, nie publ., z dnia 25 sierpnia 2011 r., I CNP 12/11, nie publ., z dnia 19 lipca 2012 r., I CNP 14/12, nie publ.). Wskazana przez skarżącą szkoda w kwocie 50 000 zł ma powstać w przyszłości w wyniku wykonania wyroku Sądu i usunięcia ogrodzenia z pręseł betonowych, przy czym skarżąca nawet nie próbuje uprawdopodobnić sposobu wyliczenia tej kwoty. W myśl dominującej w doktrynie i orzecznictwie teorii różnicowej szkodą jest uszczerbek w majątku polegający na zwiększeniu pasywów lub zmniejszeniu aktywów, a z twierdzeń skarżącej wynika wprost, że w tym zakresie nie uszczerbek taki jeszcze nie nastąpił. Jako szkodę pozwana wskazuje również kwotę 607 zł, która zapłaciła na rzecz powodowej Gminy z tytułu bezumownego korzystania z gruntu objętego obowiązkiem wydania. Zapłata tej kwoty ta nie pozostaje jednak w adekwatnym związku przyczynowym z zaskarżonym wyrokiem a niewykonaniem wyroku przez pozwaną. Wskazane przez skarżącą kwoty odpowiadające poniesionej, w jej ocenie szkodzie, pozostają nadto w sprzeczności ze wskazaną wartością przedmiotu zaskarżenia, która została określona na kwotę 374 zł. Szkody o takiej wysokości pozwana nie wskazuje i nie uprawdopodobnia a jedynie z treści odpowiedzi na skargę można się domyślać, że odpowiada ona wartości gruntu objętego obowiązkiem wydania.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji. Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącej, o kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c.

jw